

нови владѣятъ въ всичкитѣ области на живота. Всичкитѣ жизнени феномени сж отъ ресоритѣ на физиката и нищо духовно нѣма въ тѣхъ. Напримѣръ: външниятъ свѣтъ прави своитѣ точни отпечатьци въ нашата протоплзмена структура, чрезъ органитѣ на чувствата ни; така че нашитѣ вътрешни образи не сж никакви душевни продукти, а върви отражения на външната реалностъ. Онова, което наричаме *съзнание* не е нищо друго, освенъ себепознание, самоизвестие на материалната ни структура. Въпросътъ, който ни се налага отъ науката, е този да се знае кога и при какви условия това „себепознание“ е възможно. То е, тъй да се каже, *субективностъ* на материята, а не нѣкакъвъ духовенъ принципъ (касае се за материята, отъ която самитѣ ние сме съставени). А онова, което познаваме въ нея, т. е. което тя сама знае за себе се (тъй като ние не сме ни най-малко нѣщо отдѣлно и различно отъ нея) е тождествено съ онова, което е надошло отъ вънъ презъ канала на чувствата. Има, казва Le Dantes, единъ идеаленъ паралелизъмъ между субективното и обективното, между физиологията и психологията. „Всѣки споменъ отговаря на нѣкакъвъ материаленъ белегъ“.

Въ нашето индивидуално съзнание играе по важна роля нервната система отъ мускулната, защото именно първата приема чрезъ посредството на чувствата „отпечатьци отъ, външния свѣтъ“. Друга причина за главната роля на нервната система въ създаването на нашето съзнание е тази, че до като между мускулнитѣ клетки нѣма протоплазмична връзка, а всѣка си има своя личенъ изолиранъ животъ, въ централната нервна система, чрезъ